

Premierre?

ROSMANN

bundába...

re. Eredmények, sikerek sorakoznak egymás után és az elismerésekből nemcsak nekem jutott ki osztályrészem, hanem derék munkatársaimnak is. A legszebb elismerés számunkra látni azt, hogy a színház iránt örvendetesen növekszik a közönség érdeklődése.

Mit csináltam szegedi igazgatóságom három és fél éve alatt?

Azzal kezdtem, hogy 1933. november első napjaiban diszeloádással megünnepelem

a színház ötvenéves jubileumát.

Két nagyíró szegedi szerző, Móra Ferenc és Gárdonyi Géza remekműveivel, az „Arany-szörű báránnyal” és „Bor”-ral és a letűnt boldogvilág egyik reprezentáns operettjével, a „Cornevillei harangok”-kal áldoztam az elmúlt fél évszázad emlékének.

Tíz eredeti bemutatót

tartottam ez alatt az idő alatt, amelyek közül nyolc az egész világon elismert szerzők darabja volt, de valamennyivel országos sikert ért el a színház.

1934. februárjában kezdődött Kálmán Imre „Ördöglovasá”-val, aztán folytatódott a következőkkel: Lehár Ferenc: „Szép a világ,” Krasznay Krausz Mihály: „Fenséges asszony,” Hans May: „A táncoló város,” Kálmán Imre: „Montmartrei ibolya,” Ábrahám Pál: „Mese a Grand Hotelben,” Márkus Alfréd: „Csodahajó,” Buday Dénes: „Sonja,” Buttola Ede: „Gróf Figaró” és Sally Géza: „Marika hadnagya.” Ezeket az eredeti operetteket

a rádió kivétel nélkül közvetítette

és kettőt, a „Szép a világ”-ot és a „Montmartrei ibolyát” heteken át az én társulatom játszotta a budapesti közönség előtt, míg az „Ördöglovas”-t és a „Mese a Grand Hotelben”-t fővárosi színházak vették át Szegedről és játszották hosszú ideig.

A színház műsorának súlyát és értékét emelték azok

az operaelőadások,

A karácsonyi ünnepeket töltse

**Pusztaszeri-
Puzsin Miklós**

Szenháromság-uccal

halászcárdájában

A legkifünőbb balettelek, lajborok
Polgári árak

amelyekben az ország, sőt a világ legnagyobb énekművészei léptek fel. A Bánk bán, Aida, Tosca, Sevillai borbély, Alarcosbál, Bohémélet, Rigoletto, Faust, Troubadour, Hoffmann meséi, Pillangó kisasszony, Hunyadi László, Mártha, Hegyek alján és a Zsidónő főszerepeiben Németh Mária, Anday Piroska, Bokor Margit (először Magyarországon), Ella Flesch, Vera Schwarcz, Guglielmetti, Alpár Gitta, Báthy Anna, Rella Gabriella, Basilides Mária, Gere Lola, Huszka Rózsi, Orosz Julia, Pataky Kálmán, Svéd Sándor, Kálmán Oszkár, Székely Mihály, Palló Imre dr., Farkas Sándor, Lendvay Andor, Somló József stb. léptek fel.

Ilyen névsorral csak a világvárosok operaházai és hangversenytermei dolgoznak.

De túl a zenés darabokon és az énekesek vendégszereplésén a prózai előadások iránt is igyekeztem az érdeklődést fokozni. Tudom, hogy a színészet hivatása a színműirodalom művelése. A közönség azonban, tapasztalatom szerint elsősorban szórakozni akar a mai sulyos viszonyok között és szívesebben néz meg olyan darabokat, amelyeken jóízűeket kacaghat és szívesebben hallgatja a fölbemászó melódiákat, mint azokat az irodalmi műveket, amelyek újabb és újabb problémákat szereznek. Am, ha áldozatokba is került, tartottam a nivót, a műsorok összeállításánál tekintélyes helyet biztosítottam

a tiszta irodalomnak

és a prózaművészek vendégjátékainak. A Lear király, Velencei kalmár, Hamlet, Cyrano de Bergerac, III. Richard, Az ember tragédiája, Sasfiók, Bánk bán, Szent Johanna, Bizánc, Az ur katonái, mint a klasszikus értékeket reveláló drámák szerepeltek játékkendemen, de bemutattam mindazokat, az irodalmi színműveket és vigjátékokat is, amelyek a fővárosi színházakban sikert arattak. A drámai művészek közül Bulla Elma, Titkos Ilona, G. Kertész Ella, Lázár Mária, Gombaszögi Ella, Muráti Lili, Kiss Ferenc, Csontos Gyula, Beregi Oszkár, Bartos Gyula, Góth Sándor léptek fel igazgatóságom alatt Szegeden.

Ennél a pontnál meg kell említenem, hogy a színház művészeti vezetése elválaszthatatlanul összefügg a színház anyagi kötelezettségeivel. Amikor a műsort összeállítom, nem szabadulhatok meg attól a felelősségtől, amelyet

százötven ember existenciájának,

kenyerének a biztosítása ró reám. De nem szabad szem elől téveszteni azt sem, hogy éppen a prózadaraboknál kell megküzdennem a közönség — most már felengedő — közönyével is. Hiszen, ha nem így volna, ha a színmű és a vigjáték olyan vonzó erővel bírna, mint a divatos, de nagy díszleteket és sok személyze-

tet követelő operaké és operetteké. És mégis érzem és tudom, hogy ezen a téren még eredményesebb munkát kell kifejtennem a jövőben, mint a múltban.

És ha mérlegre teszem az itt felsorolt eredményeket, mindennek ellenére úgy érzem, nem hiába dolgoztam és mélységes öröm tölt el, hogy Isten erőt adott a magam elé tűzött program megvalósításához, mert ezáltal — hivalkodás nélkül mondhatom —

a szegedi színháznak az első helyet

biztosítottam kenyeret és hogy minden ígéretemet eddig sikerült betartanom. Munkaprogramomat nem tekintem befejezettnek, az elért nivót tovább akarom és fogom fejleszteni a közönség megértő és biztató támogatásával.

Az út, amelyre léptem és amely a végső célhoz vezet, még csak részben van a hátam mögött s csak akkor fogom elérni, ha a szegedi színház a legfelsőbb helyen is abban az elismerésben részesül, amelyet méltán megérdemel. Hitem és meggyőződéseim:

a szegedi színháznak kell átvennie a hontalanná vált koolzsvári Nemzeti Színház szerepét,

mert hiszen az ország legnagyobb vidéki színházának itt a határszélen ez volna az igazi hivatása. Minden fáradozásom oda irányul tehát, hogy Szegednek a színházkultúra terén is megszerezsem azt az előkelő pozíciót, amely joggal megilleti. A világhírű szerzők eredeti bemutatása, Európa legnagyobb művészeinek vendégszerepeltetése az operaelőadásokon, a szezononként többször megismétlődő rádióközvetítések, a darabok kiállítása mind azt a célt szolgálják. Bizonyosra veszem, hogy

a kultuskormány is felfigyel a szegedi színházra

és elismerését majd azzal fejezi ki, hogy éppen tündöklő multjánál fogva is, megadja neki

a Nemzeti Színház jellegét.

Még egy őszinte vallomással tartozom: negyedféleves szinagazgatásom egyik csúcsteljesítményének mégis azt tartom, hogy a sulyos, sőt nagyon sulyos gazdasági viszonyok és a küzdelmes műsorgandok között is a társulat tagjainak és alkalmazottainak soha nem tartoztam, ami azt jeleneti, hogy a házikezelést kivéve a gázit az utóbbi tízenöt év óta a színészek egy igazgatótól sem kapták olyan pontosan, mint tőlem.

Jól esett visszanézni az elmúlt esztendőkre, mert újra megállapíthattam, hogy áldozatos munkám emberi és művészi tisztességem nem volt hiábavaló, a szegedi színház pályája felé felé ível, boldogabb jövőjét biztosítottak re-mélem.

Színházi látcsövet



jó minőségűt már

6.— pengőért

kaphat

SANDBERG látszerésznel

Színházjegyek

a Délmagyarországnál